Tc348_18

Να μη ’χα πέ-νε-σ’ κι άντα ‘πεσα στο γείνορο ν απού δια
«είδα καλή μ’ παντρεύονταν κι άλλον καλόν πως παίρνει
και μένα με ξαπάργιασε σαν καλαμιά στον κάμπο
το γλήγορον το σέλωνα στη μέσ’ στο σταυροδρόμι
όσον να πω πολλά τα έτ’ διαβαίν’ σαράντα ράχες
κι όσο να με πουν ώρα καλή διαβαίν’ κι άλλες σαράντα
στη στράτα για που πάαινα στο δρόμο που πααίνω
και μια γριά ν που σταύρωσα στέκομαι τη ρωτάω.
Για πες μου γριά γερόντισσα θέλου γω για να μάθω
ποιανούς χαρίτσα γένιται [και κείνη είπε].
Κι ουδέ ξένος κι ουδέ δικός του γιου μου του χαμένου.
Και πες γριά γερόντισσα στα στέφανα προφταίνω.
Κι αν δε προφτάσεις στα στέφανα στο δώρο θα προφτάσεις.
Και μια δίνει το άλογό τ’ στο δώρο και προφταίνει.
Ολ’νούς μαντίλια τ’ς δώριζαν ολ’νούς μαντίλια τ’ς δωρίζουν
τον ξένον τον ξενούτσικον εννιά πηχιώ μαντίλι
όλοι παράδες δώριζαν ξένος το δαχτυλίδι τ’
το παίρ’ η νύφ’ και το ξετάζ’ το παίρ’ και το διαβάζει».